

Våre erfaringer knyttet til bruk av de tre kategoriene kan oppsummeres slik:

Hovedlitteraturen brukes mest av studentene. Minst ett av alternativene brukes hvert semester. Et klart flertall ønsker flere alternative fremstillinger. Ønsket er begrunnet i ulike forhold. For det første har studentene ulike preferanser i forhold til fremstillingens dybde og stil. For det andre er det et godt utbytte å kollokviere med noen som har lest en annen fremstilling. For det tredje er det nyttig å lese en annen fremstilling dersom noe ikke er godt forklart i fremstillingen som er valgt. Samtidig understreker utvalgsmedlemmene at det er viktig at sensuren tar hensyn til alle de alternative fremstillingenes styrker og svakheter. Dette må også tas hensyn til når man skal ta stilling til hvor mange ulike alternativer studentene skal få.

Innføringslitteraturen brukes sjeldent. Noen bruker ikke innføringslitteraturen i det hele tatt. Andre bruker den som en innføring ved behov eller som en oppsummering før eksamen.

Tillegglitteraturen brukes, men i mindre grad enn hovedlitteraturen. Noen bruker Lovdata eller andre databaser for å finne litteratur som utdyper om enkelte tema. Særlig artikler trekkes frem som en type tillegglitteratur som brukes aktivt. Utvalgets medlemmer ønsker at tillegglitteraturlisten skal inneholde flere alternativer enn studentene har mulighet til å lese (slik det gjerne er i dag). Generelt dekker ikke hovedlitteraturen hele faget. Tillegglitteraturen gir derfor studentene mulighet til å fordype seg i alle sider av faget. Videre kan tillegglitteraturen brukes som inspirasjon når tema til masteroppgaven skal velges.